

GETUIGE À CHARGE

Agatha Christie®

Agatha Christie (1890-1976) wordt vaak de 'koningin van de misdaad' genoemd. Al even beroemd als zichzelf werden haar scheppingen: de Belgische detective Hercule Poirot, de slimme, oude Miss Marple en het speurderspaar Tommy en Tuppence. Agatha Christie is, met ruim 3,2 miljard verkochte exemplaren, de bestverkopende auteur aller tijden.

Agatha Christie

Getuige à charge

the house of books

Witness For The Prosecution © 1924, 1926, 1929, 1944, 1947, 1948 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE © and the Agatha Christie signature are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Getuige à charge © 2017 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Under exclusive license to Overamstel uitgevers bv

Vertaling: L.M.A. Vuerhardt

Omslagontwerp: baqup

Typografie: Crius Group

ISBN 978 90 443 5279 5

ISBN 978 90 443 5280 1 (e-book)

NUR 331

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Getuige à charge	7
Het rode sein	33
De vierde man	56
S.O.S.	74
Het testament	93
Het geheim van de blauwe vaas	110
Huize Filomeel	132
Ongeluk	160

Getuige à charge

Meneer Mayherne zette z'n pince-nez af, wreef de glazen op en plaatste hem vervolgens weer bedachtzaam op zijn vlezige neus. Toen kuchte hij – het korte, droge kuchje dat zo typerend voor hem was – en vestigde zijn blik opnieuw op de man die tegenover hem zat, de man die beschuldigd was van moord met voorbedachten rade.

Meneer Mayherne was een kleine man, uiterst correct, om niet te zeggen fatterig gekleed. Hij had een paar zeer schrandere, doordringende grijze ogen en genoot de reputatie van een bijzonder geslepen advocaat. De stem waarmee hij tot zijn cliënt sprak was droog, maar niet onsympathiek.

'Ik moet u er nogmaals op wijzen dat uw positie zéér precair is en dat alleen volstreekte openhartigheid tegenover mij u nog zal kunnen redden.'

Leonard Vole, die met een wat versufte uitdrukking op zijn gezicht naar de tegenoverliggende wand had zitten staren, richtte zijn blik langzaam op de advocaat.

'Dat weet ik,' antwoordde hij mat. 'Dat hebt u me al zo dikwijls gezegd. Maar ik kan me nog altijd niet voorstellen dat ik werkelijk van moord ben beschuldigd – *moord!* En nog wel zo'n afschuwelijk laffe misdaad...'

Meneer Mayherne was een praktisch en weinig emotioneel man. Hij kuchte nogmaals en herhaalde het ritueel met de pince-nez. Toen zei hij: 'Ja, ja, ja. En nu, mijn waarde meneer Vole, zullen we ons uiterste best doen u vrij te pleiten – en het zal ons lukken, het

zal ons lukken. Maar eerst moet ik over alle gegevens beschikken. Ik moet precies weten hoe bezwarend het feitenmateriaal tegen u is; daarop kan ik dan mijn verdedigingssysteem baseren, begrijpt u?’

De jongeman keek hem nog altijd met dezelfde verbijsterde, niet-begrijpende blik aan. Meneer Mayherne, die tot op dat ogenblik overtuigd was geweest van de schuld van zijn cliënt en de hele zaak als vrij hopeloos had beschouwd, begon te twijfelen.

‘U denkt dat ik het gedaan heb,’ zei Leonard Vole zacht, ‘maar bij God, ik zweer u dat ik onschuldig ben! Ik weet het wel: het ziet er bar ongunstig voor me uit, ik zit aan alle kanten vast en weet niet hoe ik me uit dat net van bezwarende feiten moet bevrijden. Maar ik heb het niet gedaan, meneer Mayherne, ik heb het niet gedaan!’

Meneer Mayherne wist dat een man in de positie van de heer Vole niet veel anders kón doen dan hardnekkig zijn onschuld blijven betuigen. Maar toch... deze man maakte een oprechte indruk.

‘U hebt gelijk, meneer Vole,’ zei hij ernstig, ‘de zaak ziet er voor u inderdaad heel lelijk uit. Maar ik wil aannemen dat u de waarheid hebt gesproken. Zullen we dan nu ter zake komen? Vertelt u me eens in uw eigen bewoordingen waar, en op welke wijze u juffrouw Emily French hebt leren kennen.’

‘Het was op een dag in de Oxford Street. Ik zag een dame op leeftijd de straat oversteken. Ze had haar arm vol pakjes. Midden op de rijweg liet ze ze vallen, probeerde ze nog op te rapen, merkte toen dat er een bus aankwam en vloog naar de overkant. Ze was nog net op tijd op het trottoir. Iedereen liep tegen haar te roepen en te schreeuwen en het arme mens was kennelijk doodzenuwachtig. Ik heb toen die pakjes voor haar opgeraapt, ze zo’n beetje schoongeveegd, een van de touwtjes weer vastgeknoopt en ze aan haar teruggegeven.’

‘Dus er was geen sprake van dat u haar leven hebt gered?’

‘Haar leven gered? Hemel, nee! Ik was gewoon beleefd, meer niet. Een ander zou in mijn omstandigheden precies hetzelfde hebben gedaan. Maar ze toonde zich overdreven dankbaar en zei zoiets van

dat mijn manieren zoveel beter waren dan die van de meeste jongelui van tegenwoordig... enfin, precies kan ik het me niet meer herinneren, maar iets in die geest. Toen nam ik mijn hoed af en liep door. Ik had geen flauw idee dat ik haar ooit nog eens zou terugzien, maar het leven is vol toevalligheden. Diezelfde avond nog liep ik tegen haar op; 't was op een feestje bij vrienden. Ze herkende me direct en liet me aan zich voorstellen. Toen hoorde ik dat ze Emily French heette en in Cricklewood woonde. Ik heb een tijdje met haar staan praten en had al gauw door wat voor soort vrouw ze was: het type dat zich door heftige sympathieën en antipathieën laat leiden. Omdat ik haar die middag toevallig geholpen had, scheen ze mij in haar hart te hebben gesloten. Ik kon geen kwaad meer bij haar doen. Bij het afscheid drukte ze me bijzonder warm de hand en vroeg of ik haar eens kwam opzoeken. Ik kon moeilijk zeggen dat ik daar weinig voor voelde en heb dus maar ja gezegd, maar toen wilde ze per se meteen een datum voor mijn bezoek vaststellen. Enfin, ik kon er niet onderuit zonder onhebbelijk te worden en heb toen maar beloofd dat ik de zaterdag daarop zou komen. Toen ze weg was heb ik het een en ander over haar gehoord: dat ze rijk was en nogal excentriek en dat ze met een huishoudster en een stuk of acht katten in een groot huis woonde.'

'U wist dus toen al dat ze rijk was,' stelde meneer Mayherne vast.

Vole stooft op: 'Als u soms denkt dat ik haar daarom...' Maar meneer Mayherne legde hem met een gebaar het zwijgen op.

'Ik probeer de zaak van de kant van de tegenpartij te bekijken,' zei hij rustig. 'Ziet u: zo op het eerste gezicht maakte juffrouw French helemaal niet de indruk van een rijke dame. Ze zag er heel eenvoudig uit, bij 't sjofele af. U zou haar ook niet voor rijk hebben gehouden als men u dat niet verteld had. À propos: van wie hoorde u eigenlijk dat juffrouw French in goede doen was?'

'Van mijn vriend George Harvey, waar dat feestje gegeven werd.'

'Wat denkt u – zou hij zich nog herinneren dat hij het daar met u over gehad heeft?'

‘Tja – dat weet ik ook niet. ’t Is al weer een heel tijdje geleden moet u denken...’

‘Inderdaad, meneer Vole. Kijk, het eerste wat de aanklager natuurlijk zal doen is vaststellen dat u op zwart zaad zat. Want zo was het toch, is ’t niet?’

Leonard Vole bloosde. ‘Ja,’ gaf hij op zachte toon toe, ‘ik zat inderdaad lelijk aan de grond. Pech gehad in zaken.’

‘Juist,’ zei meneer Mayherne. ‘U zat dus, zoals ik al zei, op zwart zaad. En juist op dat ogenblik ontmoet u een rijke oude dame, sluit vriendschap met haar en cultiveert die omgang op een wijze die buitenstaanders overdreven voorkomt. Als we nu bij de verdediging zouden kunnen aanvoeren dat u geen flauw idee had dat juffrouw French zo rijk was en dat u haar uitsluitend uit vriendschappelijke overwegingen bleef bezoeken...’

‘Wat inderdaad het geval was,’ viel Vole hem in de rede.

‘Dat neem ik graag aan, meneer Vole, maar daar gaat het hier niet om. Het komt er alleen maar op aan hoe de aanklager het zal opvatten. Het klinkt nogal onwaarschijnlijk, vindt u zelf ook niet? Volgens mij hangt er veel af van het geheugen van meneer Harvey. Zou hij zich dat gesprek met u herinneren of niet? Zou hij in zoverre door de verdediging te beïnvloeden zijn, dat hij gaat geloven dat het bewuste gesprek later heeft plaatsgevonden?’

Leonard Vole dacht enkele ogenblikken na. Hij was heel bleek geworden, maar zijn stem klonk vast toen hij zei: ‘Ik geloof niet, meneer Mayherne, dat we het met die tactiek moeten proberen. We waren niet alleen toen George die opmerking maakte – er waren nog een stuk of wat gasten bij. Een paar lui maakten zelfs de geestige opmerking dat ik een rijke oude dame aan de haak had geslagen...’

De advocaat deed een vergeefse poging zijn teleurstelling te verbergen. ‘Jammer, maar enfin, niets aan te doen. Ik ben u erkentelijk voor uw openhartigheid, meneer Vole, en ik geloof inderdaad dat u gelijk hebt en dat het beter is het niet over die boeg te gooien. Maar nu verder: u maakte dus kennis met juffrouw French, u ging

bij haar op visite en liet het niet bij die ene keer. Integendeel: vanaf dat tijdstip bleef u juffrouw French regelmatig bezoeken. Ik zou hier graag een verklaring voor willen hebben. Wat had u, een sportieve jongeman van drieëndertig jaar, populair bij zijn vrienden, te zoeken bij een oude dame met wie u toch, nuchter bezien, geen enkel punt van overeenkomst had?’

Leonard Vole haalde met een wanhopig gebaar zijn schouders op. ‘Dat kan ik u echt niet vertellen – ik weet het zelf niet. Na dat eerste bezoek bleef ze erop aandringen dat ik nog eens zou komen; ze zei dat ze zich zo eenzaam en ongelukkig voelde en ik vond het zo pijnlijk om te weigeren. Ze liet zo duidelijk merken dat ze dol op me was. Ziet u, meneer Mayherne, ik ben een beetje een slappeling in die dingen, ik kan zo moeilijk “nee” zeggen. En dat zult u nu misschien gek vinden, maar werkelijk, na een keer of wat begon ik heus op de goeie ziel gesteld te raken. Mijn moeder heb ik al heel jong verloren; ik ben door een tante opgevoed en die stierf ook voor mijn vijftiende jaar. In mijn hart word ik eigenlijk vreselijk graag een beetje bemoederd en verwend. Lacht u me er maar gerust om uit...’

Maar meneer Mayherne lachte hem niet uit. In plaats daarvan nam hij opnieuw zijn pince-nez af en poetste aandachtig de glazen op, een teken dat hij ernstig nadacht. Eindelijk merkte hij op: ‘Ik acht uw verklaring psychologisch alleszins aanvaardbaar, meneer Vole. Of een jury dat ook zal vinden is een tweede. Gaat u verder alstublieft. Wanneer sprak juffrouw French voor het eerst met u over financiële aangelegenheden?’

‘Bij mijn derde of vierde bezoek, geloof ik. Ze zei dat ze geen verstand had van dat soort dingen en zich nogal bezorgd maakte over een paar beleggingen die haar niet juist leken.’

Meneer Mayherne hief met een ruk het hoofd op en keek de ander scherp aan.

‘Weet u dat wel zeker, meneer Vole? De huishoudster, Janet Mackenzie, heeft namelijk uitdrukkelijk het tegendeel verklaard. Ze zei dat haar mevrouw op en top een zakenvrouw was die altijd

haar eigen zaken heeft behartigd. Haar bankiers bevestigen deze verklaring.’

‘Ik kan er niets aan doen,’ zei Vole kalm. ‘Tegen mij deed ze voorkomen of ze absoluut geen verstand had van zaken.’

Meneer Mayherne bleef hem enkele ogenblikken zwijgend aankijken. Hoewel hij niet van plan was dit Vole aan zijn neus te hangen, raakte hij meer en meer van diens onschuld overtuigd. Hij kende de mentaliteit van een bepaald soort oude dames en kon zich heel goed voorstellen dat Emily French, verliefd op de knappe jongeman, alle mogelijke voorwendsels had verzonnen om hem toch maar reden te geven haar te blijven bezoeken. Het lag voor de hand dat ze onzakelijkheid zou voorwenden en hem zou smeken haar te helpen. Ze was genoeg vrouw van de wereld om te beseffen dat een man zich altijd enigszins geveild voelt door een dergelijke erkenning van zijn superioriteit. Ook Leonard Vole had zich geveild gevoeld. Misschien had de oude dame het ook wel nuttig gevonden haar protégé te laten merken dat ze rijk was. Emily French was een vrouw geweest met een sterke wil, en bovendien bereid te betalen voor wat ze wenste te bezitten.

Dit alles flitste door het brein van meneer Mayherne, maar hij liet niets merken van zijn gedachten. In plaats daarvan vroeg hij: ‘En op haar verzoek hebt u zich toen dus in haar zaken verdiept en die voor haar behartigd?’

‘Ja.’

‘Meneer Vole,’ zei de advocaat, ‘nu moet ik u een heel belangrijke vraag stellen en ik verzoek u dringend die naar waarheid te beantwoorden – er hangt zeer veel van af. U zat dus aan de grond. U kreeg de zakelijke belangen te behartigen van een oude dame die, volgens haar eigen verklaring, geen verstand had van financiële aangelegenheden. Hebt u weleens misbruik van haar vertrouwen gemaakt door, hoe en wanneer dan ook, persoonlijk financieel voordeel te trekken uit die positie? Hebben er gedurende die tijd transacties plaatsgevonden die het daglicht niet konden verdragen?’ Hij voorkwam

een geprikkelde uitval van de ander door er snel op te laten volgen: 'Even wachten voor u antwoordt. Ons staan namelijk twee wegen open: we kunnen u schetsen als een door en door rechtschapen man, van wie het uiterst onwaarschijnlijk is dat hij een moord zou plegen voor geld waar hij op zoveel gemakkelijker wijze aan zou kunnen komen. Maar als er ook maar iets onrechtmatig is gebeurd waarop de officier de vinger kan leggen – als dus, om het maar eens wat cru te zeggen, bewezen kan worden dat u de oude dame op de een of andere manier hebt opgelicht – moeten we het over een andere boeg gooien. Dan moeten we er op wijzen dat juffrouw French een zo winstgevende bron van inkomsten voor u was, dat het al heel dwaas van u zou zijn geweest haar te vermoorden. Neemt u rustig de tijd om over uw antwoord na te denken, meneer Vole.'

Maar Leonard Vole achtte dat blijkbaar overbodig.

'Ik heb op geen enkele wijze financieel voordeel getrokken uit de mij opgedrongen positie van zakelijk adviseur van juffrouw French,' antwoordde hij prompt. 'Ik heb mijn best gedaan haar financiën zo goed mogelijk voor haar te beheren. Iedereen die de moeite wil nemen zich in haar zaken te verdiepen zal dat kunnen bevestigen.'

'Dank u,' zei meneer Mayherne. 'Dat is een hele opluchting. Ik mag tenminste wel aannemen dat u veel te intelligent bent om in een zo belangrijke aangelegenheid tegen me te liegen.'

'Allicht,' zei Vole fel. 'Het belangrijkste punt in mijn voordeel is het gebrek aan motief. Gesteld dat ik de vriendschap met een rijke oude dame zou hebben gecultiveerd in de hoop haar geld te kunnen aftroggelen – want dat bedoelde u toch, nietwaar? – dan zou haar dood juist al mijn plannen in de war sturen.'

De advocaat keek hem lang en peinzend aan. Hij nam zijn pince-nez af en wijdde zich nauwgezet aan het oppoetsen van de glazen. Pas toen hij het voorwerp weer voor zijn oog had geplaatst zei hij bedaarnd: 'Maar wist u dan niet, meneer Vole, dat u de voornaamste begunstigde bent in het testament van juffrouw French?'

'Wat?!' De jongeman sprong overeind; zijn verbazing en ontstel-

tenis waren kennelijk ongekunsteld en oprecht. ‘Grote god... u wilt toch niet zeggen dat ze haar geld aan mij heeft nagelaten?’

Meneer Mayherne knikte langzaam. Vole liet zich weer in zijn stoel vallen en bedekte zijn gezicht met zijn handen.

‘Kom... nu doet u het voorkomen alsof u van dat hele testament niets wist!’

‘Vóórkomen? Ik doe niets voorkomen – ik wist er werkelijk niets van!’

‘En hoe verklaart u dan dat de huishoudster, Janet Mackenzie, durft te zweren dat u er alles van wist? Dat haar mevrouw haar verteld heeft er met u over gesproken te hebben en u uitvoerig omtrent haar plannen te hebben ingelicht?’

‘Dat valt niet te verklaren. Dat mens liegt. Of nee, dat is misschien wat teveel gezegd – laten we zeggen dat ze fantaseert. Het was een trouwe ziel en mij mocht ze niet. Ze was jaloers en achterdochtig. Ik vermoed eerder dat het zo gegaan is: juffrouw French vertelde Janet wat ze van plan was en Janet heeft of haar woorden verkeerd uitgelegd, of zich verbeeld dat ik de oude dame in die richting beïnvloed heb. Ik maak me sterk dat Janet zelf heilig geloof wat ze beweert.’

‘U acht dus de mogelijkheid uitgesloten dat ze zo’n hekel aan u heeft dat ze ons welbewust leugens op de mouw speldt?’

Leonard Vole keek hem ontsteld aan. ‘Waarom zou ze?’

‘Ja – dat weet ik ook niet,’ antwoordde meneer Mayherne nadenkend. ‘Maar ze is nogal verbitterd waar het u betreft. Ze schijnt de een of andere grief tegen u te hebben.’

De ongelukkige jongeman kreunde. ‘Ik begin te geloven dat mijn zaak er allerberoerdest voorstaat,’ zei hij schor. ‘Het is afschuwelijk. Nu zullen ze natuurlijk beweren dat ik haar net zo lang gepaaid heb tot ik haar zo gek had mij haar geld na te laten en dat ik toen, op een avond dat er niemand thuis was... o God, wat afschuwelijk!’

‘U vergist u,’ zei meneer Mayherne, ‘er was wel degelijk iemand thuis. Misschien herinnert u zich dat Janet die avond uit zou gaan?’

Wel, ze ging inderdaad uit, maar later op de avond, om een uur of half tien, kwam ze weer terug om een patroontje te halen dat ze vergeten had. Ze is door de achterdeur binnengekomen en weer weggegaan. Ze heeft verklaard bij die gelegenheid stemmen te hebben gehoord in de zitkamer en durft te zweren dat het de stem was van juffrouw French en die van een man.'

'Om half tien,' zei Leonard Vole. 'Om half tien...'. Hij sprong overeind. 'Maar dan ben ik gered – gered!'

'Wat bedoelt u – gered?' vroeg meneer Mayherne verbaasd.

'Om half tien was ik alweer thuis! Mijn vrouw kan dat bevestigen. Om ongeveer vijf voor negen ben ik bij juffrouw French weggegaan en om tien voor half tien was ik thuis, bij m'n vrouw. O, God zij dank – God zij dank! Lieve Janet, met je vergeten patroontje!'

In zijn opgewonden vreugde merkte hij niet dat het gezicht van de advocaat nog altijd even ernstig stond. Maar diens woorden brachten hem met een plof op aarde terug: 'Wie denkt u dan dat juffrouw French vermoord heeft?'

'De een of andere inbreker natuurlijk, zoals ze eerst dachten. Het raam was immers geforceerd? Ze werd gedood door een zware slag met een breekijzer, en dat breekijzer lag naast het lijk op de grond. En er miste van alles. Nee, dat is wel duidelijk. Als Janet niet zo'n hekel aan me had gehad en me niet met haar onzinnige beschuldigingen verdacht had gemaakt, zou die vent misschien allang zijn gepakt.'

Meneer Mayherne schudde het hoofd. 'Er wordt niets waardevols vermist. De moordenaar heeft een paar willekeurige dingen meegenomen om de politie op een dwaalspoor te brengen. En of dat raam werkelijk geforceerd was, is nog zeer de vraag. Nee, ik geloof niet dat we het in die richting moeten zoeken. Bovendien – denkt u eens even na: u zegt zelf dat u om half tien niet meer bij juffrouw French was. Wie heeft Janet dan in de zitkamer horen praten? U denkt toch niet dat ze in een aangename conversatie was gewikkeld met een inbreker?'

‘Nee,’ zei Vole, ‘nee...’ Hij schudde mismoedig het hoofd. Maar al spoedig won zijn optimisme het weer. ‘Hoe dan ook,’ zei hij, ‘ik heb een alibi. Vraagt u het Romaine maar – mijn vrouw.’

‘Dat zal ik zeker doen,’ verzekerde de advocaat kalm. ‘Als mevrouw Vole niet juist in Schotland was geweest op het ogenblik dat u gearresteerd werd, had ik haar allang gesproken. Ik heb direct getelegrafeerd en heb gehoord dat ze vanavond terugkomt. Ik zal straks meteen naar haar toe gaan.’

Vole knikte; zijn gezicht straalde. ‘Doet u dat – Romaine zal alles wat ik gezegd heb kunnen bevestigen. God, wat ben ik blij... Wat een geluk!’

‘U... eh... u houdt erg veel van uw vrouw, is ’t niet, meneer Vole?’

‘Natuurlijk.’

‘En zij ook van u?’

‘Romaine aanbidt me. Ze heeft alles voor me over.’

Het kwam er zo spontaan en enthousiast uit, dat het hart de advocaat in de schoenen zonk. Wie zou geloof hechten aan de getuigenis van een liefdevolle echtgenote?

‘Heeft niemand anders u om tien voor half tien thuis zien komen? Het dienstmeisje bijvoorbeeld?’

‘We hebben geen dienstmeisje.’

‘Of iemand op straat... Bent u niemand tegengekomen toen u thuiskwam?’

‘Niemand die ik ken tenminste. Ik ben het grootste eind met de bus gegaan. Misschien herinnert de conducteur het zich...’

Meneer Mayherne schudde twijfelend het hoofd. ‘Dus er is geen mens die de verklaring van uw vrouw zal kunnen bevestigen?’

‘Nee. Maar dat zal toch zeker niet nodig zijn?’

‘Ach – waarschijnlijk niet,’ zei meneer Mayherne haastig. ‘Dan zou ik graag nog één ding van u willen weten, meneer Vole. Wist juffrouw French dat u getrouwd was?’

‘O, ja.’

‘Toch hebt u uw vrouw nooit mee naar haar toe genomen. Waarom eigenlijk niet?’

Voor het eerst was er een aarzeling in Vole’s stem toen hij, wat onzeker, antwoordde: ‘Ik... eh... dat weet ik niet.’

‘Janet Mackenzie beweert dat haar mevrouw u voor een onge trouwde man hield en in ernst een huwelijk met u overwoog.’

Vole lachte. ‘Krankzinnig! We scheelden veertig jaar!’

‘Toch zijn zulke dingen wel meer voorgekomen,’ merkte de advocaat droogjes op. ‘Heeft uw vrouw juffrouw French nooit ontmoet?’

‘Nee...’ Weer die aarzeling.

‘Neemt u me niet kwalijk,’ zei de advocaat, ‘maar in dit opzicht vind ik uw houding toch wel zeer vreemd.’

Vole bloosde, aarzelde en zei toen: ‘Ik zal open kaart met u spelen. Ik zat aan de grond, zoals ik u al zei en ik had de stille hoop dat juffrouw French me wat geld zou willen lenen. Ze was erg op mij gesteld, maar... eh... ik geloof niet dat ze zich erg voor de financiële moeilijkheden van een jonggetrouwd stel zou hebben geïnteresseerd. Ik had in het begin al eens gemerkt dat ze op de een of andere manier de indruk had gekregen dat mijn vrouw en ik ruzie hadden gehad – dat we gescheiden leefden en... eh... zo heb ik het maar gelaten. Ik had dat geld zo nodig, meneer Mayherne... voor Romaine. Daarom heb ik juffrouw French maar niet wijzer gemaakt – begrijpt u? Ze deed net of ze mij als haar aangenomen zoon beschouwde... Ze heeft het nooit over trouwen gehad. Dat zal Janet wel weer gefantaseerd hebben.’

‘Is dat alles?’

‘Ja, dat is alles.’

Verbeelde hij het zich, of was er toch weer iets van een aarzeling geweest in Vole’s stem? De advocaat stond op en stak zijn cliënt de hand toe: ‘Tot ziens, meneer Vole.’ En met een blik op het ontdane jonge gezicht tegenover zich liet hij er met een voor hem ongewone spontaniteit op volgen: ‘Er mogen dan nog zoveel bezwarende feiten zijn, ik geloof in uw onschuld en hoop die te kunnen bewijzen.’